

среща се зададе голѣмъ черъ автомобилъ. Момчето подаде главата изподъ чергата и скочи право. Моторната кола се плъзна надолу, залюля се, кривна покрай воловетъ, пресѣче пороя и леко изпълзѣ отвждъ. Щомъ излѣзе на равенъ пѣтъ, автомобилътъ спрѣ и отвлѣче скочиха двама души.

Единиятъ бѣше сухичѣкъ младъ човѣкъ съ сини очи и каскетъ на главата.

— Затѣгнахте, а, бабо — рече той?

— Затѣгнахме, синко. Добичетата ни сж слаби и не могатъ да изтеглятъ колата, не зная какво ще правимъ...

Двамата пѣтници се посѣветваха тихо помежду си. Сетне доближиха до заднитѣ колелета и почнаха да тикатъ.

— Карай, бабо, воловетъ!

Бабата шибна добичетата и тѣ, като усѣтиха, че имъ е дошла помощъ, засилиха се и изтеглиха колата на другия брѣгъ.

Двамата непознати пѣтници останаха на другия брѣгъ съ изкаляни дрехи и рѣце. Бабата се обърна къмъ тѣхъ:

— Господъ здраве да ви дава, момчета! Вие откъде идете?

— Отдалеко, бабо, чакъ отъ София. А ти защо ходишъ сама по кѣра? Кжде е бащата на туй юначе?

— То си нѣма бащица. Сираченце е. Неговиятъ баща лани, като копаше прѣстъ, го затисна прѣстницата, а майка му сега шета въ кѣщи. Ние пѣкъ съ него ходихме да вадимъ картофи. Охъ, че добра стока извадихме, ама нѣма кой да я купи. Нищичко не можахме тазъ есень да продадемъ. Не зная, съ какво ще купимъ учебници на внучето.

— Какъ му е името?

— Матейчо.

— Матейчо, — викна синеокиятъ, — ела тука при мене!